

Bernard zegt van niets te weten. Zij gelooft het niet en vraagt eens heel oprecht te mogen zijn: of de invloed van monsieur l'abbé hier niet werkzaam is, want als priester moet hij zich natuurlijk verzetten tegen hunne relatie, dat begrijpt zij. Juist daarom is zij gekomen. Om hem namelijk met alle stelligheid te verzekeren dat zijzelf vurig een kerkelijk huwelijk wenscht. Kunnen zij dan niet samenwerken in plaats van, enfin ja, vijanden te zijn? Henri is aan monsieur l'abbé gehecht. Als monsieur l'abbé nu weet dat zij zelf wil trouwen voor de kerk zal hij misschien zijn invloed willen gebruiken, niet meer om hen te scheiden, maar integendeel samen te brengen.

Boeken en studies, hoeveel ingewikkelder is het veel eenvoudiger leven! Kan Bernard deze mooie spaansche zeggen dat hij een huwelijk met Irma wenscht en dat ook daarvoor geen enkele kans bestaat? Kan hij de arme ziel afschepen die om haar geluk en een zuiver geweten strijdt? Zijn taak is haar redden. Zijn vage haar ontziende woorden wekken nog meer argwaan. Dringender smeekt ze hem te zeggen wat hij weet over de plannen. Zij voelt als vrouw dat hij iets verzwijgt. „Zeg mij dan ten minste vlakaf of u een vijand van mijn geluk is. Misschien is het uw plicht, goed, maar zeg het dan.” Haar verlangende oogen branden naar hem, hij heeft medelijden. Neen, hij is haar vijand niet. Hunne relatie keurt hij natuurlijk ten strengste af; ze mag in geweten geen dag langer voortgezet worden. Wordt zij dat toch, maar willen beide partijen elkander kerkelijk huwen dan kan dit natuurlijk slechts toegejuicht worden, maar het feit hunner relatie neemt het recht op vrije keuze niet weg.

Vrouwelijk veert zij op: „Est-ce qu'il aime une autre?” Op Bernards lippen ligt: „Helaas neen.” Den „helaas” slaat hij over: „Neen.”

Het blijft niet bij dat eerste bezoek. Geïntrigeerd door wat monsieur l'abbé blijkbaar meer weet dan hij zegt, hoopt Dolly geleidelijk zijn vertrouwen te winnen, zijn jonge gegeneerdheid tegenover een mooie stadsche vrouw uit te baten. Desnoods zonder vertrouwelijkheid, kan zij hem misschien zich doen verspreken.

De godsdienst biedt stof tot conversatie en Bernard spreekt daar gaarne over, ook al omdat het haar bezoeken rechtvaardigt. In het college weten de leeraars al dat hij zich het lot van Irreke aantrekt. Als godsdienstleeraar in het atheneum krijgt hij bezoek van jongelieden en jufvrouwen met echte en andere moeilijkheden. Vervelend is het als ze 's middags of 's avonds na den maaltijd komen en hij uit de recreatie van de rookende en gekscherende leeraars wordt weggeroepen. De meid zegt: „Daar is een jufvrouw.” Collega's kunnen plagen. Een zegt dat hij zich zoo sociaal richt, wie had dat ooit gedacht van den boekenworm uit het seminarie. Hij kan Dolly tegenover collega's of directeur moeilijk thuiswijzen als de concubine van zijn vriend; aan het atheneum is ze ook niet en ook niet zwanger. Ze moet dus over godsdienst spreken, hem bezwaren voorleggen, zooniet vindt zijn geweten geen